

«Τυφλό» χτύπημα (αρχιμ. Ιάκωβος Κανάκης, Πρωτοσύγκελλος Ι.Μ. Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως)

/ [Πεμπτούσια](#)

Το «τυφλό» χτύπημα σηματοδοτεί μάλλον την αρχή μιας νέας και δύσκολης περιόδου για την κοινωνία και όχι μόνο για την Εκκλησία. Είναι ένα χτύπημα πού έρχεται να προστεθεί και σε άλλα προηγούμενα, μικρότερα, για τα οποία δεν δώσαμε την δέουσα σημασία. Εντάσσεται σίγουρα σε μια αντιθρησκευτική κίνηση, σε μια τάση εναντίον του θρησκευτικού φαινομένου.

Εκτός της καταδίκης αυτής της ενέργειας σε όλους τους τόνους, πρέπει να πάμε πιο βαθιά και να ερευνήσουμε τα «γιατί» όλων αυτών, μήπως και αποτρέψουμε τα χειρότερα, μιας και τέτοια φαινόμενα βίαιων ενεργειών έχουν πάρει την μορφή χιονοστιβάδας διεθνώς.

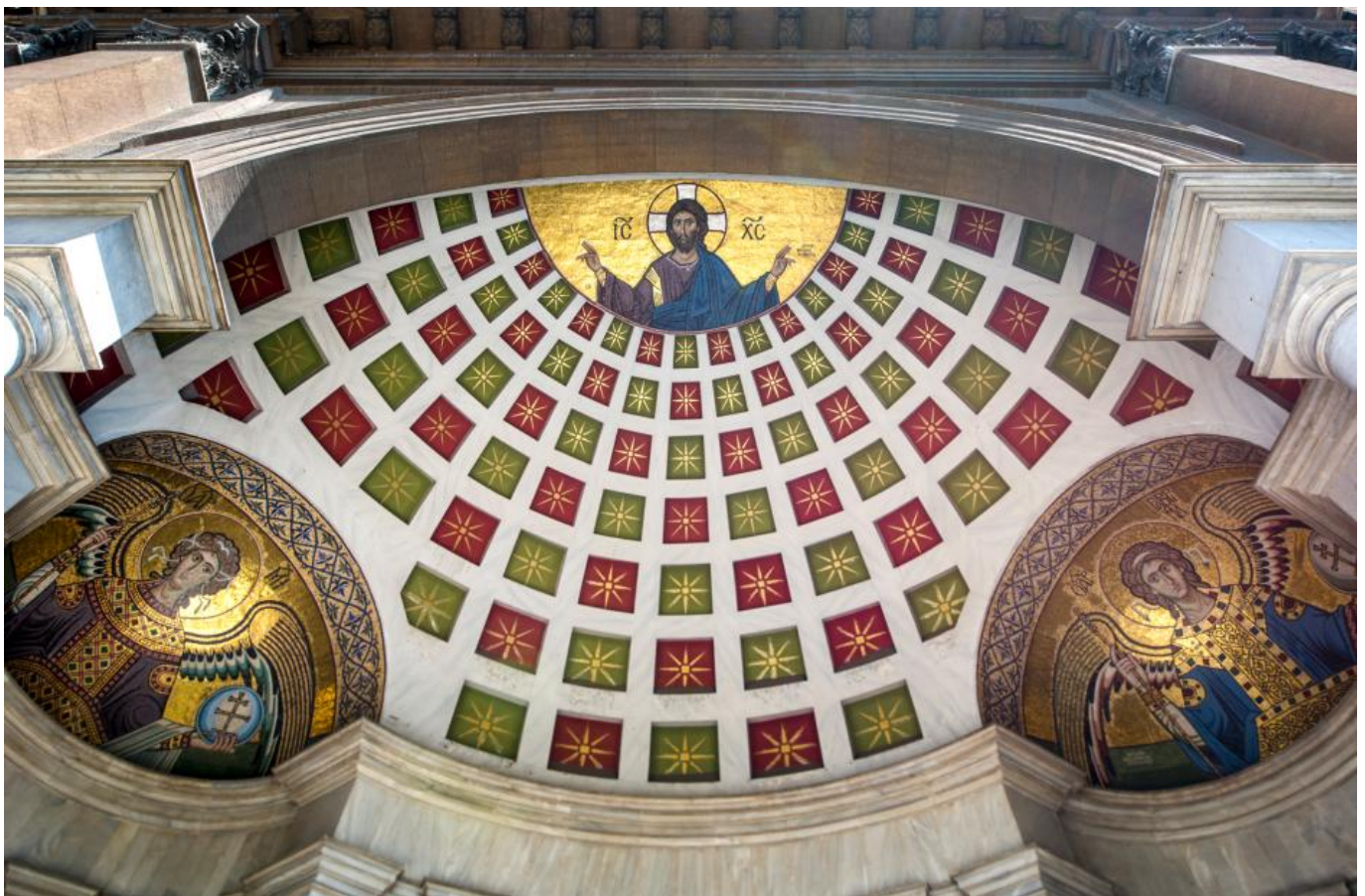
Είχαμε κάπως επαναπαυτεί ότι επρόκειτο μόνο για φαινόμενα ακραίων ισλαμιστών, αλλά τα γεγονότα αποδεικνύουν ότι πρόκειται για κάτι πιο σύνθετο.

Ας δούμε κάποια πράγματα από το παρελθόν. Το να θρησκεύει κάποιος είναι ένα φαινόμενο πανανθρώπινο. Βρίσκεται στο DNA του ανθρώπου, είναι στοιχείο της φύσης του. Είδαμε από την αρχαιότητα ότι ο άνθρωπος αναζητά τον Θεό και όταν δεν βρίσκει τον Έναν και Αληθινό, υψώνει μια πέτρα πιο ψηλά από τον εαυτό του και την προσκυνά σαν θεό.

Έτσι για πολλά χρόνια μέχρι και σήμερα έχουν δημιουργηθεί πολλά είδη ειδωλολατρίας. Εάν λοιπόν ο άνθρωπος δεν βρει τον Ένα πραγματικό Θεό, αναζητά «υποκατάστατα» και κάπως έτσι δημιουργούνται οι θρησκείες. Ο Χριστιανισμός σαφώς διαφοροποιείται, αφού δεν πρόκειται για «έργα χειρών ανθρώπων» αλλά για Αποκάλυψη Θεού.

Υφίσταται ένα « κύμα» ιδεών όμως από παλαιά, και ανθεί σήμερα ίσως περισσότερο, το οποίο θεωρεί ότι η έννοια του Θεού δεσμεύει τον άνθρωπο, περιορίζει την ελευθερία του και δεν χρειάζεται στην ζωή του ανθρώπου. Αυτό θυμίζει κάπως τό ψαλμικό: «... ας αποτινάξουμε από πάνω μας τον ζυγό...». Έτσι αισθάνονται πολλοί άνθρωποι τον Θεό, ως ζυγό, ένα ακόμα ζυγό, στην δύσκολη ζωή τους. Έναν ζυγό που θεωρούν ότι τους περιορίζει το προσωπικότητά τους, που δεν τους αφήνει να «αναπνεύσουν». Όμως είναι συχνά η κακή γνώση και κατανόηση της έννοιας του θρησκευτικού φαινομένου, που δημιουργεί αυτήν την αποστροφή και την χρήση βίας ως διαμαρτυρία και ως εκδίκηση. Έναντι ποιού άραγε; Μην μπορώντας να τα βάλουν με τον Θεό, που δεν είναι ορατός, εκδικούνται τους εκπροσώπους Του πού είναι ορατοί.

Υπάρχει αντιμετώπιση μιας τέτοιας προσέγγισης; Είναι μεγάλη ευθύνη να φθάσουμε από την θρησκεία στην Πίστη. Όταν περιγράφουμε και ζούμε την Πίστη ως βιωμένη αλήθεια και όταν κυρίως έχουμε παραδείγματα γνήσιας Πίστης, τότε ίσως οι άνθρωποι μπορούν να «δουν» και να πλησιάσουν. Να ειρηνεύσουν με την «άνωθεν ειρήνη». Οι άνθρωποι στην εποχή μας δεν ξέρουν από πού να «πιαστούν». Ελέγχονται συνειδησιακά, ταυτόχρονα ποθούν καρδιακά το γνήσιο και το αληθινό και αυτό τους κάνει είτε να αδιαφορούν, είτε να ξεσπούν σε βίαιες αντιδράσεις, είτε, δόξα τω θεώ, να πλησιάζουν κάποιοι και να βρίσκουν τον Θεό. Δεν είναι καλά

μέσα τους, αλλά δεν παραδεχονται ότι πρέπει να σκύψουν στο πρόβλημά τους, να ταπεινωθούν και με αγαθή διάθεση να ξεκινήσουν από την αρχή το δύσκολο ταξίδι μέσα τους.

Οι νέοι άνθρωποι έχοντας τον αυθορμητισμό τους, τον ενθουσιασμό τους έντονα μέσα τους, κάποια στιγμή, αντιδρούν και θέλουν κάτι διαφορετικό. Ψάχνουν λοιπόν σε οργανώσεις, σε σωματεία, για να βρουν μία ουσία, για να επαναστατήσουν, αλλά συχνά μπλέκουν σε χειρότερα δεσμά, πού τους οδηγούν σε φαινόμενα βίας. Ψάχνουν για ελευθερία από δεσμά, αλλά εγκλωβίζονται σε μεγαλύτερα μπαίνοντας και περπατώντας σε επικίνδυνα μονοπάτια.

Είναι αναγκαιότερο από ποτέ να προβάλουμε την Πίστη μας και να δουν οι άνθρωποι τους καρπούς της. Είναι αναγκαίο να πούμε και να δείξουμε ότι δεν μπορούμε στην βία να απαντάμε με βία, αυτός είναι ένας φαύλος κύκλος που οδηγεί σε μεγαλύτερες περιπέτειες. Η λύση στα φαινόμενα βίας είναι το ειρηνικό πρόσωπο του Χριστού, το οποίο καλεί κοντά με την φωτεινότητά του του ανθρώπους. Όπου υπάρχει και κυριαρχεί το δικό του Φώς εξαφανίζεται το σκοτάδι. Αυτό το «φώς το αληθινό» αναζητούν όλοι. Θέλουν όμως να το βλέπουν να υπάρχει σε όσους λένε ότι πιστεύουν στον Θεό. Η όλη μας στάση ζωής, εντός και εκτός Εκκλησίας γίνεται ορατή από τους ανθρώπους και αποτελεί το πραγματικό «κήρυγμα». Η κοινωνία είναι βέβαιο ότι «βήχει» και εμείς εκτός από το να ομολογούμε την ασθενική κατάστασή της πρέπει να λάβουμε μέριμνα για την θεραπεία της. Το έργο το κάνει ο Θεός αλλά μέσα από την δική μας προσπάθεια, «με τα δικά μας χέρια». Η δυσκολία της εποχής είναι ότι ο ασθενής δεν παραδέχεται ότι πάσχει και ότι δεν έχουμε δίπλα μας πολλούς θεραπευμένους.